

Arrest

**nr. 153 730 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2015.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 29 juni 2015, genomen in het kader van zijn derde asielaanvraag.

2. Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 51 903 van 29 november 2010 en nr. 122 869 van 23 april 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arresten nrs. 51 903 en 122.869 van respectievelijk 29 november 2010 en 23 april 2014, die gezag van gewijde genieten, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn huidige derde asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn vorige asielaanvragen, legt (in dit kader) bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name een origineel paspoort, twee originele attesten van de Hindu Buddhist Christian Unity Council (op districtsniveau en nationaal niveau) met een vertaling naar het Engels, een Bengaals internet nieuwsartikel over de situatie van Hindoes in Bangladesh, een krantenartikel over de moord op een blogger, foto's, en een enveloppe van DHL. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arresten nrs. 51 903 en 122.869 van respectievelijk 29 november 2010 en 23 april 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier dat in Bangladesh veelvuldig documenten worden vervalst of via corruptie kunnen worden verkregen, en deed de commissaris-generaal enkele pertinente vaststellingen, welke door verzoeker -die hiertoe geen ernstige poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd, omtrent de bij onderhavige asielaanvraag neergelegde stukken welke de waarachtigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnen, en de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers verklaarde vrees jegens de Bengaalse autoriteiten verder ernstig op de helling zetten.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arresten nrs. 51 903 en 122.869 van respectievelijk 29 november 2010 en 23 april 2014 anders zouden zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormelde arresten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 september 2015, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat zij thans een paspoort heeft ingediend waaruit dient afgeleid te worden dat zij een Hindu is uit Bangladesh, en problemen kent met de moslimgemeenschap die tegen haar een aanklacht heeft ingediend. Verzoekende partij besluit dat de Hindu in Bangladesh veel problemen kennen.

Met betrekking tot het door verzoekende partij neergelegde paspoort en haar betoog omtrent, alsook de overige door haar bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten wijst de Raad op hetgeen hieromtrent in voormelde beschikking wordt vastgesteld, met name: *“Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn vorige asielaanvragen, legt (in dit kader) bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name een origineel paspoort, twee originele attesten van de Hindu Buddhist Christian Unity Council (op districtsniveau en nationaal niveau) met een vertaling naar het Engels, een Bengaals internet nieuwsartikel over de situatie van Hindoes in Bangladesh, een krantenartikel over de moord op een blogger, foto's, en een enveloppe van DHL. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arresten nrs. 51 903 en 122.869 van respectievelijk 29 november 2010 en 23 april 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier dat in Bangladesh veelvuldig documenten worden vervalst of via corruptie kunnen worden verkregen, en deed de commissaris-generaal enkele pertinente vaststellingen, welke door verzoeker -die hiertoe geen ernstige poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd, omtrent de bij onderhavige asielaanvraag neergelegde stukken welke de waarachtigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnen, en de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers verklaarde vrees jegens de Bengaalse autoriteiten verder ernstig op de helling zetten.”*

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

De Raad wijst erop dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoekende partij moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh, zoals verzoekende partij *in casu* doet, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Verzoekende partij verwijst voor het overige naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 september 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS